

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-30329 חג'ג' נ' אורלי

לפני כבוד השופטת דלית ורד

התובעים: רמי חג'ג'

נגד

הנתבע: גיל אורלי

פסק דין

לפניי תביעה לתשלום פיצוי ללא הוכחת נזק, בסך 50,000 ₪ בגין 68 הודעות פרסומת שנשלחו לתובע, לאחר שנשלחו הודעות סירוב.

העובדות

התובע קיבל מהנתבע הודעות פרסומות באמצעות תיבת הדוא"ל שברשותו וביקש להפסיק זאת.

ביום 10.7.2018 שלח התובע הודעת סירוב ובה ביקש: "נא להפסיק לשלוח לי פרסומות" (להלן: "הודעת הסירוב הראשונה").

משהמשיכו להגיע דברי פרסומת נוספים, פנה ב"כ התובע ביום 27.8.2018 במכתב התראה לנתבע וביקש להפסיק את שליחתן של הודעות הפרסומת, ולהציג את הסכמתו המפורשת של התובע לקבלת פרסומות (להלן: "המכתב" ו/או "הודעת הסירוב השניה"). המכתב נשלח לכתובת משרדי הנתבע כפי שהופיעה בהודעות הפרסומת, והתקבל אצל הנתבע ביום 30.8.2018.

מיום קבלת המכתב אצל הנתבע ועד לחודש מרץ 2019 (כולל) שלח הנתבע כ- 84 הודעות פרסומת לתובע מתוך תיבת הדוא"ל newsletter@gilorly.co.il, אשר צורפו לכתב התביעה. מטעמי אגרה, כאמור התובע הגיש תביעתו בגין 68 דברי פרסומת והעמידה על סך של 50,000 ₪.

דיון והכרעה

האם ההודעות נשלחו לתובע על יסוד הסכמה תקפה?

בכתב התביעה טען התובע כי מעולם לא נתן במודע ובמפורש את הסכמתו לנתבע למשלוח פרסומות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-30329 חג'ג' נ' אורלי

סעיף 30א (ב) לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982 (להלן: "החוק" או חוק התקשורת) דורש את הסכמת הנמען לקבלת הודעות פרסומת. ההסכמה הנדרשת היא הסכמה מפורשת מראש ובכתב. סעיף 30א(5) לחוק קובע חזקה לפיה, מפרסם ששיגר דבר פרסומת בניגוד להוראות סעיף 30א לחוק, עשה כך ביודעין, אלא אם הוכיח אחרת. מכאן, שהנטל להוכיח את הסכמת הנמען לקבלת דבר פרסומת מוטל על כתפי המפרסם ובמקרה שלנו- הנתבע. (רע"א 1231/17 ישי רז נ' אימפרשן מדיה בע"מ (20.4.17); ת"צ (מחוזי חי') 57094-10-19 חן רווה נ' ש. שסטוביץ בע"מ (18.8.20)).

הנתבע טען כי ביום 30.10.2017 התובע נרשם לקבלת עלוני מידע (ניוזלטרס) אינפורמטיביים מהנתבע (סעיף 3 לכתב ההגנה) והסביר כי לא ניתן להצטרף למערכת אלא אם כן המשתמש מבצע הרשמה מרצון (פרוטוקול עמ' 10 שורות 6-7). הנתבע צירף אישור על ביצוע ההרשמה (נספח א' לתצהירו). המדובר בפלט מחשב מתוך מערכת 'רב מסר' אשר מלבד פרטיה של השאילתה, מצויינת כתובת הדוא"ל של התובע ובתחתיתה שם הרשימה אליה בוצע הרישום "רשימה ראשית", תאריך ההרשמה ולאחר מכן סטאטוס- לא פעיל ותאריך ההסרה 10.7.2018.

הנתבע לא ניסה כלל, וממילא לא הצליח, להראות לבית-המשפט כי איזה מבין התנאים שנקבעו בסעיף 36 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "הפקודה") בנוגע לרשומה מוסדית, התקיימו במסמך שהציג. לא הוסבר כמעט מאום. לא הובא כל הסבר למאפייני הפעולה של הנתבע או של מערכת רב מסר (שהנתבע משתמש במערכת הדיור שלה), בעניינה של הרשומה האמורה. לא הוסבר כיצד הופקה הרשומה, זולת "צילום מסך" של מה שהראה מחשב ברגע נתון, ואינך יודע מה מקורו וכיצד בא הוא אל העולם. במלים פשוטות, כל שהונח בפני הוא דף נייר ובו שאילתא ותשובה לה, שלא אדע מתי נערכו, כיצד ובידי מי. הנתבע הסביר כי משתמש אינו יכול להצטרף למערכת מבלי שנרשם אליה ולדבריו לא הביא דוגמא לעמוד רישום כזה ואף לא את הנציגה אמירה או מי ממערכת רב מסר לעדות, שכן "הבאתי צילום שהוא ראיה, יתרה מזו יש במחשב את כל המערכת וניתן לראות במחשב את כל המערכת כולה...אני מנהל את הרישום". (פרוטוקול, עמ' 10 שורות 8-16).

התובע טען בכתב תביעתו כי הוא מעולם לא נתן במודע ובמפורש את הסכמתו למשלוח פרסומות. ואולם במכתבו של ב"כ התובע מיום 27.8.2018 צויין כי התובע ביקש להסירו מרשימות התפוצה "כיוון שאינו מעוניין להמשיך ולקבל דברי פרסומת נוספים" (סעיף 1 למכתב נספח 4 לכתב התביעה). מן האמור משתמע כי בשלב מסוים התובע כן היה מעוניין בדברי הפרסומת שנשלחו אליו מאת הנתבע ובמהלך הזמן רצונו השתנה. משנשאל האם נרשם למערכת טלמסר של הנתבע השיב: "יכול להיות. אני לא זוכר אולי כן ואולי לא". (פרוטוקול, עמ' 4 שורות 15-16).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-30329 חג'ג' נ' אורלי

אני סבורה כי הנתבע נרשם לקבלת הודעות פרסומת מאת הנתבע. נכון הוא כי הנטל מוטל על הנתבע, המפרסם, להוכיח כי התובע נתן הסכמתו והכי הנתבע לא עמד כראוי בנטל זה. ואולם בנסיבות העניין, מדבריו של התובע בפני ומדברי בא כוחו במכתבו מיום 27.8.2018, שוכנעתי כי בתחילה הנתבע נתן הסכמתו לקבלת דברי פרסומת מהנתבע ולאחר מכן ביקש להפסיק את קבלתו. מכל מקום, עניינה של התביעה בשיגור דברי פרסומת לתיבת הדוא"ל של התובע לאחר הודעת סירוב שניתנה כדיון, והדיון יתמקד בשאלה זו.

האם הנתבע לא כיבד את בקשת התובע להפסיק את משלוח ההודעות ?

הנתבע אישר כי קיבל את הודעת הסירוב הראשונה ולדבריו זו אף טופלה עוד באותו היום והתובע הוסר מקבלת דיוור נוסף. אלא שבעקבות החלפת מערכות הדיוור למערכת משודרגת לא עודכנה בקשת ההסרה של התובע בתוכנת הדיוור החדשה (סעיפים 26-27 לתצהיר; פרוטוקול עמ' 10 שורות 18-20). כלומר, הנתבע מאשר כי בקשת ההסרה ששלח התובע באמצעות הדוא"ל ביום 10.7.18 התקבלה וטופלה באותו יום, אך חרף זאת המשיך התובע לקבל הודעות עקב כך שבקשת ההסרה לא עודכנה במערכת הדיוור החדשה שהותקנה מטעמו של הנתבע. מדובר באחריותו הישירה של הנתבע, אשר היה מודע להחלפת מערכת הדיוור, והיה עליו לדאוג לעדכון ההודעה גם במערכת החדשה שלו. בעדותו הודה הנתבע כי קיבל את הודעת ההסרה השנייה, שהיא מכתבו של ב"כ התובע, אך לא הבין את פשרו שכן התובע כבר הוסר מרשימת התפוצה. וכדבריו: **מבחינתי ואני שיושב עם מנהלת השירות אמירה אנחנו רואים את המכתבים ושואלים מה לכל הרוחות הוא רוצה מאתנו, הרי הוא הוסר.. זו הטעייה, כי אנו יודעים באופן מוחלט שהוא הוסר**" (פרוטוקול עמ' 10, שורות 31-28). מכאן עולה כי הנתבע מקבל מכתב מעורך דין, בא כוח התובע, בו נאמר כי על אף בקשת ההסרה שנשלחה על ידי התובע ביום 10.7.18, המשיך התובע לקבל 20 הודעות עד למועד שליחת המכתב, אך הנתבע התעלם מכך, ואינו פועל באופן אקטיבי על מנת לברר את הטענה ולגרום להפסקת משלוח ההודעות, זאת על אף שהוא יודע כי הותקנה מטעמו מערכת דיוור חדשה.

הנתבע הוסיף בעדותו טענה כבושה לפיה התקיימו מספר שיחות טלפון "והוא לא אמר שהוא עדיין מקבל הודעות" (פרוטוקול עמ' 10 שורות 31-30), אך לא טען כי הוא זה שביצע את שיחות הטלפון, הוא לא פירט מי הוא הגורם עמו נוהלו השיחות (התובע או בא כוחו) ואף לא נקב במועדן. התובע אכן טען בכתב תביעתו כי התקיימו מספר שיחות טלפוניות עם עמירה. בכתב התשובה נטען שבשיחה מיום 29.10.2018 הובעה בקשה שלישית להפסקה של קבלת ההודעות. בעקבות שיחות אלה שלח ב"כ התובע מכתב פנייה מיום 18.11.2018 ובו ריכז ענייניהם של לקוחותיו אל מול הנתבע (נספח 5 לכתב התביעה). בסיכומיו אישר הנתבע כי שיחותיו של בא כוח התובע היו עם עמירה, וטען כי באותן שיחות ביקש בא כוח התובע פיצוי כספי, אך לא טען כי ההודעות עדיין ממשיכות להגיע. עסקינן אפוא בעדות שמועה בלבד, ולא ניתן לקבוע מה היה תוכן השיחות. עמירה לא הובאה לעדות מטעם הנתבע,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-30329 חג'ג' נ' אורלי

בלא שניתנה כל סיבה להימנעות זו, כאשר מדובר במי שהיא בגדר מנהלת השיווק של הנתבע, ונטלה חלק משמעותי בהשתלשלות העניינים בתוקף תפקידה זה. גם התובע לא זימן לעדות את עמירה, ולכן לא ניתן לקבוע מה היה תוכן השיחות שנוהלו עימה. מכל מקום, היה זה מתפקידו של הנתבע לבדוק את הטענה במכתב בא כוח התובע לפיה התובע ממשיך לקבל הודעות פרסומת מהנתבע. היה מוטל על הנתבע ולוודא כי פרטי התובע הוסרו כדבעי ממערכת הדיוור שלו, בפרט כשהוא יודע כי החליף את מערכת הדיוור שלו (לא ברור כיצד התובע אמור לדעת על כך, והתובע כלל לא נחקר בסוגייה זו). במקום זאת, הנתבע התעלם מהמכתב, ולא טען כי ביצע פעולה כלשהי לבדיקת הטענה, או כי השיב למכתב האמור. מכאן שבענינו חלות הוראת סעיף 30א(5) לחוק הקובעות כדלקמן: **לעניין זה, לא תהיה למפרסם הגנה במקרים המפורטים להלן:**

(א) **שיגור דבר הפרסומת נעשה לאחר שניתנה למפרסם הודעת סירוב מאת הנמען כאמור בסעיף קטן (ד);**

בא כוח הנתבע מסתמך על שנפסק על ידי כבוד השופט סולברג, בענין רע"א 4704/20 יונתן בן עמי נ' Facebook Ireland LTD (9.2.21 (להלן - פסק דין בן עמי), אשר יידון עוד להלן, אולם הנסיבות שם שונות מענייננו, באותו ענין פייסבוק לא התעלמה ממכתב ההסרה שקיבלה, וכך ציין כבוד השופט סולברג: **פייסבוק לא התעלמה ממכתביו של יונתן. כל שביקשה ממנו היה לעשות שימוש בלחצן ה'הסר'.** בענייננו, הנתבע לא עשה דבר, ונהג ברשלנות ובאי אכפתיות כאשר לא ערך כל בדיקה על אף שבמכתב בא כוח התובע נאמר במפורש כי התובע ממשיך לקבל הודעות על אף הודעת ההסרה הראשונה שנשלחה על ידו.

בא כוח הנתבע הפנה גם לפסק הדין שניתן בתיק תאמ (הרצ' 17-01-11104 **עודד הראל נ' סיטי לייף סטייל בע"מ**, אולם באותו מקרה נפסק כי ניתן לקבל את טענת הנתבעת כי לא קיבלה את הודעה הדוא"ל ששלח התובע ובה בקשת הסרה, אך גם אם קיבלה אותה אין מקום לפסיקת פיצוי, בין היתר, מהסיבות הבאות: **יש ליתן את הדעת לכך שכאשר קיבלה הנתבעת את מכתבו של התובע בדואר (ביום 25.8.2016), בקשתו טופלה באופן מידי והתובע הוסר מרשימת התפוצה עוד באותו היום....מראיות אלו עולה כי אין מדובר בנתבעת אשר מזלזלת או נוהגת ברשלנות לגבי בקשות שמופנות אליה להסרה מרשימת התפוצה ואשר יש להרתיעה על-ידי פסיקת פיצויים לדוגמה, אלא להיפך, כי הנתבעת טיפלה בקפדנות ובמהירות במענה לבקשת ההסרה ששלח אליה התובע במכתב ולבקשת ההסרה בדוא"ל שהתקבלה מרעייתו של התובע.**

פסק דין נוסף עליו הסתמך הנתבע הוא תק (הרצ' 16-07-605 **אוהד צוויק נ' לאומי קארד בע"מ**, אולם הנסיבות שם שונות מענייננו, ואין מדובר בהתעלמות מהמכתב ההסרה, אלא בטיפול רציני שנערך מטעם הנתבעת. כפי שציין בית המשפט: **התובע בחר לשלוח מכתב לנתבעת, כזכותו על-פי חוק. אולם, מטבע הדברים, טיפול בבקשה המועלת במכתב הנשלח לתאגיד גדול עשוי לערוך מעט זמן. התובע העיד בעצמו שלאחר משלוח המכתב, התקשר אליו עורך-דין מטעם הנתבעת, שוחח עמו, והביא להסרתו של התובע מרשימת התפוצה ולהפסקת משלוח דברי הפרסומת. הנתבעת, אפוא, לא התעלמה מן המכתב, אלא להיפך, התייחסה אליו ברצינות ופעלה באופן אקטיבי לשם טיפול במבוקש בו וזאת על-ידי גורם מהמחלקה המשפטית שלה. אומנם, הטיפול במכתב ערך מעט למעלה**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-30329 חג'ג' נ' אורלי

משבועיים מיום שליחתו. אולם התובע יכול היה להסיר עצמו מרשימת התפוצה באופן מידי על-ידי לחיצה על הלינק שנכלל בכל הודעה והודעה. אם בחר התובע עצמו לפעול בדרך המסורבלת והארובה, מה לו שילין על כך שהטיפול במכתב ערך מעט זמן? כלומר, אין מקום לטענה כי הטיפול במכתב ההסרה ארך כשבועיים, זאת להבדיל מהמקרה דנן, בו לא בוצע טיפול במכתב ההסרה, ובוודאי לא בתוך זמן סביר.

האם היה מוטל על התובע לשלוח הודעת סירוב באמצעות לחיצה על הקישור הסר.

סעיף 30א'(ד)(1) לחוק קובע :

הסכים הנמען לקבל דברי פרסומת לפי הוראות סעיף קטן (ב) או לא הודיע על סירובו לקבלם לפי הוראות סעיף קטן (ג), רשאי הוא, בכל עת, להודיע למפרסם על סירובו לקבל דברי פרסומת, דרך כלל או מסוג מסוים, ולחזור בו מהסכמתו, ככל שניתנה (בסעיף זה – הודעת סירוב); הודעת הסירוב לא תהיה כרוכה בתשלום, למעט עלות משלוח ההודעה; הודעת הסירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת, לפי בחירת הנמען;

סעיף 30א'(ה)(1)(ג)(1) לחוק מחייב את המפרסם לציין בדבר הפרסומת את "זכותו של הנמען לשלוח, בכל עת, הודעת סירוב כאמור בסעיף קטן (ד), ודרך אפשרית למשלוח הודעה כאמור שהיא פשוטה וסבירה בנסיבות העניין, ואם דבר הפרסומת משוגר באמצעות הודעה אלקטרונית – כתובת תקפה של המפרסם ברשת האינטרנט לצורך מתן הודעת סירוב"

כלומר, בידי הנמען הברירה אם לשלוח את הודעת הסירוב "בכתב" או באופן שבו קיבל את דבר הפרסומת (ובעניינו, דבר הפרסומת התקבל בכתב - בהודעת דוא"ל). המפרסם נדרש להעמיד דרך פשוטה וסבירה למשלוח הודעת הסירוב, ואם דבר הפרסומת שוגר באמצעות הודעה אלקטרונית, יש לאפשר את משלוח הודעת הסירוב באמצעות הודעת דוא"ל.

הנתבע טען כי הוא מציב בפי כל נרשם שלוש אפשרויות הסרה: 1. באמצעות הקלקה על קישור "Unsubscribe" 2. מנגנון הסרה אוטומטי ובו כל נרשם שלא פתח 20 הודעות באופן רצוף מקבל "הודעת פרידה" ומוסר מן המערכת. 3. כתובת דוא"ל תקפה לצורך מתן הודעת סירוב המופיעה בנוסח הודעות הפרסומת: "לקשרי לקוחות עמירה טל: newsletter@gilorly.co.il".

תחילה יאמר כי לגבי מנגנון ההסרה האוטומטי לגבי נרשם שלא פתח 20 הודעות, הרי הנתבע לא המציא כל אסמכתא ואף לא גרסה לגבי המועד שבו הותקן המנגנון האמור. עיון בהודעות שנשלחו לתובע, אינו מעלה כי ניתן בהן מידע לפיו הנרשם יוסר באופן אוטומטי אם לא יפתח 20 הודעות. האסמכתא היחידה שסיפק התובע בדבר קיום מנגנון הסרה אוטומטית היא מחדש יולי 2019, היינו לאחר הגשת התביעה דנן. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע כי מנגנון ההסרה האמור היה קיים במועדים הרלבנטיים לתביעה זו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-30329 חג'ג' נ' אורלי

התובע שלח הודעה דו"אל, לפי אחת מאפשרויות ההסרה שציין הנתבע עצמו, אך כשהדבר לא הועיל, מבחינתו, והוא המשיך לקבל הודעות פרסומת, נשלח מכתב מעורך דין. על פי הוראות החוק הוא היה זכאי לעשות כן.

בפסק דין בן עמי, לא נפסק פיצוי לתובע, היות וכבוד השופט סולברג קבע כי זה פעל שלא תום לב כאשר לא לחץ על כפתור ההסרה. העובדות שם שונות מענייננו, באותו מקרה התובע היה לקוח שהתקשר עם פייסבוק לשם קידום עסקיו תמורת תשלום, וקיבל את הודעות הפרסומת בכובעו זה, להבדיל ממשמש מן המניין בשירותי פייסבוק. עסקין בנתבעת שהיא חברה ציבורית רב לאומית אמריקאית, וזו לא התעלמה ממכתב הסרה ששיגר אליה התובע, והשיבה לו כי יש ללחוץ על כפתור ההסרה. בנסיבותיה של הנתבעת הזו, שהתובע היה לקוחה, ושילם עבור שירותיה (וניתן להניח כי מסר פרטי חשבון בנק או פרטי כרטיס אשראי), נפסק כי התעקשותו הדווקנית של התובע שלא ללחוץ על כפתור ההסרה, איננה בתום לב. אין בפסק דינו של כבוד השופט סולברג כדי לקבוע כי בכל מקרה לא ייפסק פיצוי במקרה בו הנרשם לא לחץ על כפתור ההסרה, והדבר הובהר במפורש על ידי השופט סולברג כדלקמן: **יש לבחון כל מקרה בהתאם לנסיבותיו ופרטיו. ככלל, שמורה לו, לנמען, הזכות לשלוח הודעת סירוב בדרך שבה קיבל את דברי הפרסומת; או בכתב, כטוב בעיניו. לחיצה על לחצן 'הסר' כאופציה יחידה, לא רק שאפשר שאינה מוכרת ופשוטה לחלק מהנמענים, הרי שממילא איננה יכולה לאיין את זכותם-זו.**

התובע טען בכתב התביעה כי הנתבעת מחייבת את הנמען ללחוץ על קישור ובכך לחשוף עצמו לנוק שיכול להגרם למחשב/ טלפון שלו על ידי האקרים מקצועיים באמצעות פשינג. בעדותו כאשר נשאל התובע מדוע לא לחץ על כפתור ההסרה, השיב כי ככלל אינו לוחץ על לינקים. לא רק שדבריו אלה נאמרו בתגובה לשאלה מפורשת שנשאל בענין זה בחקירה נגדית, אלא שהדברים הוזכרו בכתב התביעה כאמור.

בנסיבות המקרה, כאשר התובע שלח הודעת הסרה בדוא"ל לכתובת דואר פעילה המקבלת הודעות, ועל כך אין חולק, ואשר מבחינתו של התובע לא זכתה להתייחסות היות והוא המשיך לקבל הודעות פרסומת מהנתבע. איני סבורה כי יש לשלול ממנו פיצוי, אך משום שהנתבע לא טיפל בצורה נאותה בהודעת ההסרה הראשונה, ולא דאג להסיר את שם התובע גם מערכת הדיוור החדשה שהתקין, בפרט לאחר שהנתבע קיבל הודעת הסרה שנייה, בה הבהיר בא כוח התובע כי הודעת ההסרה הראשונה לא הועילה.

אני סבורה כי יש להחיל בנסיבות אלה את שנפסק על ידי כבוד רובינשטיין ברע"א 3545/14 ישי רז נ' לוג טק תקשורת בע"מ (27.7.14) כדלקמן: **"המשיבים איפשרו, במסגרת ההודעות הפרסומיות שנשלחו למבקש, אי-קבלת הודעות נוספות באופן פשוט יחסית – בלחיצת מקש. אף שאין בכך לקבוע כי המשיבים פטורים בלא כלום אך בשל אפשרות זו, סבורני כי יש בכך כדי להפחית את סכום הפיצויים שעליהם לשלם למבקש מסכום התקרה של 1,000 ₪, אם כי לא במידה בה סברו בתי המשפט הקודמים."**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 30329-04-19 חג'ג' נ' אורלי

לעניין הטענה לאי ציון המילה "פרסומת" - סעיף 30א.ה(1) מחייב את המפרסם לציין את המילה "פרסומת" בכותרת ההודעה אם היא משוגרת באמצעות הודעה אלקטרונית. הנתבע הסביר כי בתקופה המדוברת המילה "פרסומת" לא צויינה בשורת הנושא של ההודעות, אך מזה שנה וחצי שונה אופן שליחת ההודעות והמילה "פרסומת" הוספה להם. (פרוטוקול עמ' 11 שורות 12-15). אמנם הנתבע תיקן את דרכיו, לגרסתו, אך יש לתת משקל לדבריו לפיהם באופן מכוון (ולא בחוסר תשומת לב) הוא נמנע מלציין את המילה פרסומת, היות ולדבריו "אם רושמים את המילה "פרסומת" בערך 25% אחוז אנשים לא יקבלו אותם" (עמ' 111, שורות 14-15). הנתבע הוסיף כי לאחר שהוסיף את המילה "פרסומת", מספר האנשים שפתחו את ההודעות ירד באופן משמעותי. מכאן שהנתבע לא פעל כנדרש בחוק מטעמים שיווקיים, ולא ציין בעבר את הפרטים הנדרשים בחוק, תוך כדי הטעייה של הנרשמים.

גובה הפיצוי

סעיף 30א(1) לחוק מאפשר לבית המשפט לפסוק פיצוי, ללא הוכחת נזק, בשל הפרת הוראות סעיף 30א לחוק. מטרת הפיצוי הינה אכיפת החוק, הרתעה ונועדה בעיקר להכווין את התנהגות המפרסם. הסכום הנקוב בסעיף 30א(1) הוא סכום המוצא, ממנו ניתן בנסיבות המתאימות, להפחית ועל בית המשפט לוודא שהפיצוי לא יהיה מעבר לנדרש לצורך השגת מטרת האמורות (רע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי (4.8.14); רע"א 2904/14 גלסברג נ' קלאב רימון (27.7.14)).

בין השיקולים לקביעת גובה הפיצויים, יש לשקול גם את התנהלות הנפגע ובכל מקרה נתון לביהמ"ש שיקול הדעת לפסוק ע"פ נסיבותיו (רע"א 9162/16 יוגב עזרא נ' הזנק להצלחה בע"מ (5.1.17)). במקרה דנן, ניתן להביא בחשבון כי התובע חתם על יפוי כוח לבא כוחו שאינו נושא תאריך, כמי שמראש נערך להגשת תביעות ספאם, והגיש אכן תביעות נוספות בגין הפרת הוראות חוק התקשורת. כמו כן התובע פעל לפי עצת עורך דינו כאשר שלח הודעת הסרה בדו"אל. התובע יכול היה ללחוץ מלכתחילה על לחצן הסר (Unsubscribe). ניתן להניח כי אם כך היה עושה, היה הדבר מביא להסרתו מרשימת התפוצה בקלות וביעילות, ולייתר, לכל הפחות, חלק מהודעות הפרסומת שקיבל, אם כי במקרה דנן לא ניתן לקבוע זאת בוודאות נוכח העובדה שהנתבע החליף את מערכת הדיור שלו. כמו כן, לא היה מקום לצבור עשרות הודעות, שנשלחו עד וכולל חודש מרץ 2019, ולא נכון היה לסמוך על מכתב בא כוח התובע כאסמכתא לכך שניתן לצבור עוד ועוד הודעות, ולקבל פיצוי בגין כך.

ראה גם רע"א 2904/14 גלסברג נ' קלאב רימון בע"מ (27.7.14) פסקה יג' לפסק הדין שם קבע בית המשפט כי על אף שהמחוקק לא הטיל על הנפגע מהודעות מפירות חובה שבדין להקטין את נזקו, הרי ש"אין באמור כדי להפחית מחובתו של נפגע, ככל בעל דין בכל ענין משפטי, לנהוג בתום לב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-04-30329 חג'ג' נ' אורלי

סוף דבר

התביעה מתקבלת בחלקה.

בגין 68 ההודעות שנשלחו לתובע לאחר הודעת הסירוב השנייה, הנתבע ישלם לתובע סך של 16,000 ₪. בגין אי ציון המילה "פרסומת" ישלם הנתבע לתובע סכום נוסף של 3000 ₪. סכומים אלה ישולמו בצירוף הפרשי הצמדה וריבית ממועד הגשת כתב התביעה ועד התשלום בפועל. כן ישא הנתבע בהוצאות התובע בסך של 6500 ₪.

ניתן היום, ט"ז סיוון תשפ"ב, 15 יוני 2022, בהעדר הצדדים.

גלית ורד
דלית ורד, שופטת

